

Sz. Lajosné Kislányával És Unokatestvérével, Kabos Verával

Én vagyok Klárikával, a kislánnyal, aki két éves, és egy másod-unokatestvéremmel, Kabos Verával, amikor hazamentünk látogatóba édesanyámhoz. Vera fél évvel volt fiatalabb nálam, együtt nőttünk fel, szinte testvéri kapcsolat volt közöttünk. Mikor engem elvittek, rábízta a kislányomat, mert nagyon szerették egymást. Így ő aztán áldozatul is esett a kislánynak, mert mikor behozták őket a lágerbe, kézen fogva vitte a gyereket, és aki kisgyerekekkel ment kézen fogva, azt rögtön elgázostották. Szóval helyettem ment a gázba. Amikor a transzportok bejöttek Auschwitzba, én már az úgynevezett 'Brezinka' brigádban voltam, ahol is a transzportok ruháit pakoltuk, amit levettettek velük. Így tudtam meg, hogy bejött a kislányom a lágerbe. A kislányomnak volt egy kis pelerinje -- eső ellen, mikor óvodába vittem --, kis kockás, sötétkék, sárga, fehér vízhatlan körgallér, és ez ott a válogatásnál a kezembe került. A gyerekeknek ez a kis körgallérja összetéveszthetetlen volt, mert ilyen 'ankergombok' voltak rajta, ami tengerészhorog-utánzat, aranyozott, kézzel. Ezekkel a gombokkal csukódott. Egyszer, amikor indulni akartunk az óvodába, leszakadt egy gomb, és nem volt más cernám, egy egész idegen színű cernával varrtam meg, nem a szokott színnel. Megtaláltam ezt az ismertetőjelet. Hát képzelhetni, hogy mi éreztem! Füstölt a krematórium. És én meg ott voltam. Hát ezt átélni! Míg élek, ezt elfelejteni nem lehet, de nem is akarom!